

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3308/2022
17.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Кристина Љубеновић, адвокат из ..., против туженог ОШ „Јефимија“ Обреновац, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Града Београда – Одељење Обреновац, ради накнаде трошкова топлотог оброка и регреса, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1025/22 од 21.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1025/22 од 21.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 40/20 од 13.09.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужиљи на име неисплаћених трошкова на име исхране у току рада, за период од новембра 2017. године до октобра 2020. године, исплати укупан износ од 425.721,40 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене износе као у ставу првом изреке. У ставу другом обавезан је тужени да тужиљи на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од новембра 2017. године до октобра 2020. године исплати укупан износ од 162.694,00 динара са законском затезном каматом у одређеним износима. У ставу трећем обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1025/22 од 21.04.2022. године преиначена је првостепена пресуда Основног суда у Обреновцу тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле за исплату тражених накнада, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка и тужилца је обавезана да туженој накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану другостепену пресуду, у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је у утврдио да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је запослена код тужене на неодређено време, на радном месту наставника Тужиљи у утуженом периоду у обрачунским листама за исплату плате нису посебно исказивани износи који су тужиљи исплаћивани по основу трошкова за топли оброк и трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. Тужиљи је почев од заснивања радног односа код тужене мењан коефицијент плате тако што је најпре износио 12,72, док је последњим закљученим Анексом уговора од 26.11.2007. године повећан на 19,05. Полазећи од тога да у обрачунским листама нису наведени износи за топли оброк и регрес, вештак економско-финансијске струке утврдио је колики је укупан износ накнаде по основу неисплаћеног топлот оброка и по основу неисплаћеног регреса тужиљи у утуженом периоду.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље за исплату наведених накнада за исхрану и регрес, налазећи да ти трошкови нису исплаћени тужиљи јер би у том случају били обрачунати у обрачунским листама као посебне категорије. Другостепени суд не прихвата такво правно становиште првостепеног суда. Другостепени суд је становишта да су ове накнаде у складу са одредбом члана 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама тужиљи биле урачунате у коефицијент и исплаћене кроз плату. Из наведених разлога другостепени суд преиначава првостепену пресуду и одбија тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Врховни касациони суд прихвата као правилно правно становиште другостепеног суда.

На запослене код туженог, као корисника јавних средстава, примењује се Закон о платама у државним органима и јавним службама као *lex specialis*. Тим Законом уређује се начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе. У складу са чланом 2. Закона, плата изабраних, именованих и постављених лица и запослених у јавним службама утврђује се на основу основице за обрачун плата, коефицијента, додатка на плату и обавеза по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање и то тако што се множи основица из тачке 1. овог члана и коефицијент из тачке 2. овог члана (став 3.). Одредба члана 4. став 2. истог Закона предвиђа да коефицијент садржи додаток на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

У складу са цитираним законским одредбама, накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора садржане су у коефицијенту за обрачун плата према изричитом слову Закона. Стога је правилан закључак другостепеног суда да запослени у јавним службама, на које се примењује поменути Закон као *lex specialis*, не могу потраживати ове накнаде самостално као посебно потраживање. Ово утолико

пре што у утуженом периоду није био на снази ниједан општи, нити посебан колективни уговор тужене који је предвиђао право запослених на накнаду трошкова за исхрану и регрес. Када не постоји важећи општи акт који предвиђа право запослених на исплату наведених накнада и при изричитој законској одредби да су те накнаде садржане у коефицијенту за обрачун плата, запослени у јавним службама не могу потраживати исплату ових накнада у виду самосталног потраживања.

Неоснован је ревизијски навод тужиље да јој предметне накнаде нису исплаћене јер у обрачунским листовима нису исказане као посебна ставка. Околност да предметне накнаде нису посебно исказане у обрачунским листама не значи да те накнаде нису исплаћене тужиљи. Одлука Врховног касационог суда на коју ревидент указује није донета у истој чињенично-правној ситуацији. Наиме, према чињеничном и правном утврђењу у тој ревизијској одлуци (право на трошкове исхране и регреса запослених у Железницама Србије), накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора нису биле урачунате запосленима у коефицијент већ су исплаћиване у складу са Законом о раду. Право запослених на накнаду трошкова за исхрану и регрес изричито је предвиђао и одговарајући Колективни уговор. Стога је у тој ситуацији постојала обавеза исказивања ових накнада као посебних ставки у обрачунском листу. Насупрот томе, на тужиљу као запослену у јавној служби примењује се Закон о платама у државним органима и јавним службама, који изричито прописује да су додатак за исхрану и за регрес урачунати у коефицијент. То значи да је већ приликом одређивања коефицијента за одређено радно место висина коефицијента вреднована тако да се њом обухвати и накнада за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора као додатак садржан у том коефицијенту. Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе тужиоца, па је нашао да су неосновани и без утицаја на правилност побијане другостепене одлуке.

У складу са наведеним, одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 414. став 1. Закона парничном поступку.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић